

TEXT A

Com³ que³ hi² ha² tanta⁵ grip,⁴ han³ hagut⁵ de² clausurar⁹ la² Universitat.¹¹ D'ençà⁶ d'aquest⁸ fet³ el² meu³ germà⁵ i¹ jo² vivim⁵ a¹ casa,⁴ a¹ Palafrugell,¹¹ amb³ la² família.⁷ Som³ dos³ estudiants¹⁰ desvagats.⁹ El² meu³ germà,⁵ que³ és² un² gran⁴ afeccionat¹⁰ a¹ jugar⁵ a¹ futbol⁶ –malgrat⁷ haver-s'hi¹⁰ ja² trencat⁷ un² braç⁴ i¹ una³ cama⁴– el² veig⁴ purament⁸ a¹ les³ hores⁵ de² repàs.⁵ Ell³ fa² la² seva⁴ vida.⁴ Jo² vaig⁴ tirant.⁶ No² enyoro⁶ pas³ Barcelona⁹ i¹ menys⁵ la² Universitat.¹¹ La² vida⁴ de² poble,⁵ amb³ els³ amics⁵ que³ hi² tinc,⁴ m'agrada.⁸

A¹ l'hora⁶ de les postres, a dinar, apareixen a taula una gran plata de crema cremada i un pa de pessic deliciós, flonjo, daurat, amb un polsim de sucre ingràvid. La mare em diu:

–Ja saps que avui fas vint-i-un anys?

I en efecte: seria absurd de discutir-ho avui compleixo vint-i-un anys. Dono una ullada circular. El meu pare menja en silenci, en un estat de perfecta normalitat. La meva mare no sembla pas estar tan nerviosa com sol habitualment. Com que en aquest país només se celebren els sants, la presència del pa de pessic i de la crema em fan malfiar. Em pregunto si han estat elaborats per celebrar realment el meu aniversari o per recordar-me que el balanç dels primers anys és absolutament negatiu, francament magre. Aquest retoc –penso– és tan natural! Tenir fills en forma d'incògnita, de nebulosa, ha d'ésser molt desagradable. La meva frivolitat, però, és tan gran, que ni el problema de la consciència plantejat per les llatinades és prou per a

evitar que trobi el pa de pessic saborosíssim i la crema literalment exquisida. Quan me'n serveixo més, la fredor augmenta d'una manera visible. Vint-i-un anys!

La família! Cosa curiosa i complicada...

A mitja tarda es posa a ploure –una pluja fina, densa, menuda, pausada. No fa gens d'aire. El cel, és gris i baix. Sento caure la pluja sobre la terra i els arbres del jardí. Fa una fressa sorda i llunyana –com la del mar a l'hivern. Pluja de març, freda, glacial. A mesura que va caient la tarda, el cel, de gris, es torna d'un blanc de gasa –lívid, irreal. Sobre el poble, pesant sobre els teulats, hi ha un silenci espès, un silenci que es palpa. La fressa de l'aigua que cau l'allarga en una música vaga. Sobre aquesta sonsònia, hi veig flotar la meva obsessió del dia: vint-i-un anys!

Veure caure la pluja, a la fi, m'ensopeix. No sé què fer. Hauria, és evident, d'estudiar, de repassar els llibres de text, per treure'm de sobre aquesta pesada carrera d'advocat. No hi ha manera. Si sovint no puc resistir la temptació de llegir els papers que trobo pels carrers, davant d'aquesta classe de llibres la curiositat se'm tanca amb pany i clau.

Decideixo començar aquest dietari. Hi escriuré –just per passar l'estona, a la bona de Déu– el que se m'anirà presentant. La meva mare és una senyora molt neta, dominada per l'obsessió de mantenir la casa en un ordre gebrat. Li agrada d'estripar papers, de cremar velles andròmines, de vendre al drapaire tot el que per ella no té una utilitat pràctica o decorativa immediata. Ja farà prou, així, que aquests papers se salvin de les seves admirables virtuts casolanes. Si això arriba, no crec pas, de tota manera, que hi hagi res de mal...